



ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Τῶν ὅρων μας μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα πολὺ.
Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ,
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνον — δὲ κτὼ φράγκα εἶναι μόνον.
Γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη — δέκα φράγκα καὶ σὺ τὸ χέρι.

Ἦδη τριακοστὸν μετροῦντες χρόνον
ἔδρευομεν στὴν γῆν τῶν Παρθενῶνων.

Ὁγδὼν Νοεμβρίου,
σάχλα Βουλευτηρίου.

Χίλια καὶ ἐνιακόσα τέσσερα καὶ δέκα,
τοὺς ἐχθροὺς, Πατρίδα, κτύπα καὶ πελέκα.

Χίλια τρακόσα καὶ δεκατρία,
φιλελευθέρων σκιρτᾷ φατρία.

Ὁμιλία κρονολήρων περὶ φοδεῶν ὀνείρων

Α'.

Φ. — Εἶδα ποὺ λές' στὸν ὕπνον μου πῶς ἤμουν Ἀραγόνος.

Π. — Εἶδα καὶ ἐγὼ, βρε Φασουλῇ, πῶς ἦσαν ἓνας ὄνος,
καὶ γκάριζες ἀδιάκοπα...

Φ. — Σκασμός, μωρὲ γουρουνί,
σὲ καθεμιὰ περίστασι μού μπαίνει στὸ ρουθόνι.

Σὲ καφεένδες κάθεται καὶ ζαχαροπλαστεία,
καὶ ἐνῶ βρυχᾶται τρομερὸς
ὁ μαῦρος δαίμων τοῦ πυρός,
ἐσὺ μᾶς λές' ἀστεία.

Εἶδα στὴν βράσιν τῶν μαχῶν πῶς ἔτρεχ' ἀγερώχως
καὶ ἤμουν βομβῶν καὶ τουφεκιῶν καὶ πυροβόλων στόχος.

Ἐβλεπα γύρω μου πυρά,
πυκνοῦ καπνοῦ νεφέλας,
χειμῶνος πάγῃ τρομερὰ
καὶ χιονοθύελλα.

Π. — Ὡς τόσο πάντα, Φασουλῇ,
πρὸς τοὺς πολέμους ρέπεις,
καὶ πάντα πῦρ σὲ πυρπολεῖ
καὶ κόσμους ἀναστρέφεις.

Φ. — Ἐστόλιζαν τὸ στῆθος μου πολεμικὰ βραβεῖα
καὶ μὲ τοὺς Ρώσους ἔτρεχ' ἀπὸ τὴν Κρακοβία,
καὶ ἔβλεπα πῶς εἰσέλασαν στὸ σπῆτι μου Κοζάκοι
καὶ ἓνα ποτῆρι μούσπασαν καὶ ἓνα μικρὸ βαζάκι.

Εἶδα πῶς ἤμουν στὴν Ὑπρ καὶ στῆς Ἀργκὸν τὰ δάση
καὶ ἓνας Ἰνδὸς Μαχαραγιάς ἔτρεχε νὰ μὲ πιάσῃ,
καὶ ἔβλεπα πῶς αἰχμάλωτον μ' ἔφερναν ἄρον ἄρον
αἱ στρατιαὶ τῶν Κάιζερ, αἱ στρατιαὶ τῶν Τσάρων.

Αἰχμάλωτον ἐδῶ καὶ ἐκεῖ
μ' ἐπήγαιναν Αὐστριακοὶ
καὶ Βέλγοι καὶ Ἀγγλογάλλοι

Καὶ μ' ἀπεδίδοντο τιμαὶ
καὶ ἐγίνετο καὶ δι' ἐμὲ
συζήτησις μεγάλη.

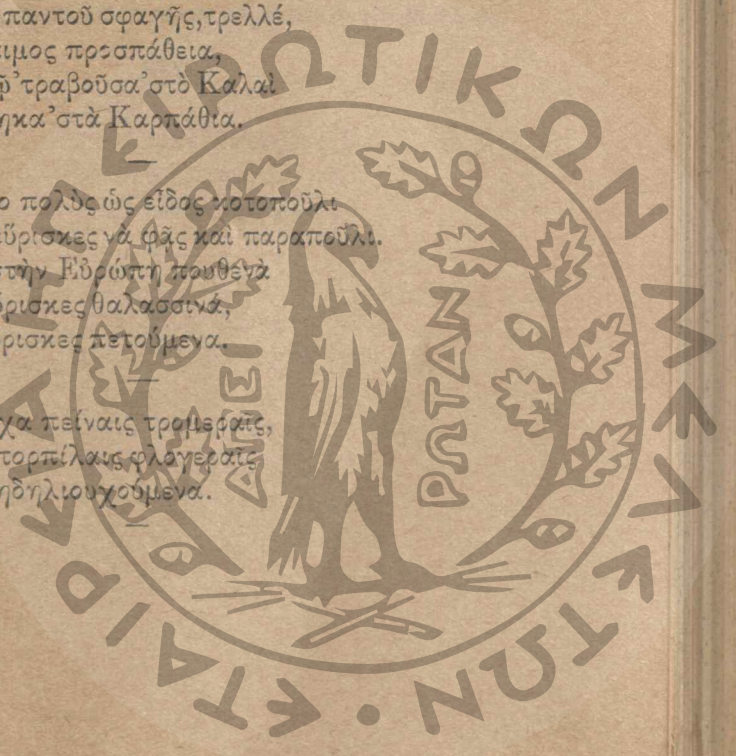
Κατόπιν δὲν εἰξεύρω πῶς ἤμουν στὴ Σιλεσία
καὶ ἐκεῖ μεγάλο φονικὸ καὶ ἀνθρωπινὴ θυσία.

Ἀπὸ παντοῦ σφαγῆς, τρελλέ,
φιλότιμος προσπάθεια,
καὶ ἐνῶ τραβοῦσα στὸ Κάλαι
ῥέθηκα στὰ Καρπάθια.

Κόσμος ἐσφάζετο πολλὸς ὡς εἶδος κοτοπούλι
καὶ λάχανο δὲν εὕρισκες γὰρ φᾶς καὶ παραπούλι.

Μὲς στὴν Εὐρώπῃ πρὸς θάλασσαν
δὲν εὕρισκες θαλασσινὰ,
δὲν εὕρισκες πετούμενα.

Μονάχα πείναις τροφῆς,
μόνο τορπιλαὶς φλογεραὶς
καὶ πηδῆλιου χούμενα.



Ποῦ νὰ βρῆς σὰν πρὶν μπαρμπούνια;
ποῦ τοῦ κυνήγιου πουλάκια;
τῶν Οὐσσάρων τὰ σπιρούνια
δὲν ἀφῆκαν κοκκαλάκια.

Μὲς' στὸν γδοῦπο καὶ' στὸν σάλο
δὲν ὑπῆρχε κρέας ἄλλο,
παρ' ἀνθρωπινὸ μονάχα,
κι' ἔτρωγα κι' ἐγὼ, βρὲ χάχα,
μέσα σὲ λιμὸ περίσσιο
ὦμὸ κρέας ἀνθρωπίσιο.

Εἶδα τοῦ κόσμου ζωντανὰ κοντά μου νὰ φοῶνε,
κατόπιν εἶδα, Περικλῆ, πῶς ἔγινα φραγκόκοτα,
καὶ πίσω μου μ' ἀλλώνανε ποιοὶ νὰ μὲ πρωτοφάνε...
Π.—'Ονειράτα πραγματικῶς περιέργη κι' ἀλλόκοτα.
Φ.—Συγκεχυμένα, Περικλῆ, καὶ φύρδην μίγδην ὅλα
κυττειοῦνται στὸ κεφάλι μου καὶ κάνουν καραμπόλα.

Π.—Εἶδα κι' ἐγὼ πῶς ἤμουν πολέμιστῆς Ἰάπων,
κατόπιν ἔγινα πουλί, φασιανὸς καὶ κἀπων,
κατόπιν πῶς μ' ἐφάρανε μέσ' ἀπὸ τὰς Ἰνδίας
καὶ πῶς μὲ περιέβαλε μακρὸς ζουρλομανδύας.

'Ακουα πῶς ἐγένετο' στὴν Οἰκουμένη θρήνος,
καταστροφὴ καὶ νίλα,
κι' ἔδλεπα, φιλαράκο μου, πῶς ἤμουν Βεδουῖνος
ἀπάνω σὲ γκαμήλα,
κι' ἐπῆγαινα' στὴν Ἀραπιά τοὺς Ἀγγίλους νὰ σαρῶσω
καὶ' στὸ κυνήγι φλογεραῖς Ἀράπισαῖς νὰ στρώσω.

Εἶδα πῶς ἔτρεχα φωτιαῖς νὰ σδύνω μὲ μιὰ τρόμπα,
πῶς ἤμουν τέρας ἄγριο ἐξώλης καὶ προώλης,
κανόνι τῶν σαρανταδῶ κι' ἀεροπλάνου μπόμπα,
κι' ἐνέσπειρα τὸν πανικὸν εἰς ἀπολέμους πόλεις,
καὶ μὲς' στοῦ προσφιλοῦς Ἐμβερ ἐνέσκηψα τὸ φέσι,
κι' ἀμέσως τῶδα κατὰ γῆς ἀπὸ ψηλὰ νὰ πέση.

Β.

Φ.— Πέτοῦσε κοράκι
σὲ πτώματος ράκη,
σὲ κρᾶνος, σὲ θώρακα.

Πλὴν εἶδα κι' ἐξάλλους
μικροὺς καὶ μεγάλους
νὰ βγάζουν τὸν κόρακα

'Στὸν κόσμον τὸν μαῦρο
ἐγύρευα νᾶβρω
τριγύρω μιὰ γῆ,
ποῦ δὲν εἶχε γίνε

πολέμου καμίνι
κι' αἱμάτων πτηγῆ.

Τὰ πάντα σπιρούνια
πατοῦν περιώνυμα...
μαχαίρια πηρούνια
ποῖδ' ἔχει γι' ἀκόνημα.

Κατόπιν εἶδα, Περικλῆ, πῶς ἤμουν' στὴν Ἑλλάδα,
μεγάλων φαταούληδων ἐρατεινὴν κοιλάδα.
Καὶ' στοῦ Σταδίου τὴν ὁδὸν εἶδα μεγάλο κτίριον
κι' ἐρώτησα περιέργως: ποῖον τὸ μεγαθήριον,
ὅπου φεγγόβολοι;
καὶ μοῦπαν: ἡ Βουλὴ.

'Μπήκα μέσα καὶ κυττάζω βουληφόρους τοῦ Λευτέρη,
πανυμνήτου Σερασκέρη,
κι' ἐσκεπτόμουν μονάχος σὰν τί νάχουν μὲς' στὸ νοῦ
τί νὰ σκέπτεται καθένας τοῦ κρανίου των λοδός, [τους,
κι' εἶπα: κρίμα νὰ μὴν εἶμαι βουληφόρος σὰν καὶ τοὺτους,
καὶ φιλελευθέρας στρουγγας φιλελεύθερος βουδός.

Κι' ἐξ' Ἀγγλίας καὶ Γαλλίας ἦλθε μπόλικος παρᾶς
κι' ἦτο τελετὴ μεγάλη καὶ πανήγυρις χαρᾶς,
κι' ἀνεβόησαν καμπόσοι καὶ γι' αὐτὰ τὰ χρήματα:
ὅλοι ζήτω τῶν συμμάχων καὶ χειροκροτήματα.

'Ανορθώσατε καὶ πάλι τὰ σκυμμένα τὰ κεφάλια
κι' ἄς μὴ φαίνεται κανένας κατηφῆς καὶ σκυθρωπός,
κι' εἶπαν ἄλλοι πῶς ἐπῆραν τὰ λεφτὰ μὲ παρακάλλα,
κι' εἶπαν ἄλλοι πῶς τὰ πῆραν λίαν ἀξιοπρεπῶς.
'Ομως κἂν καὶ μὲ τὸν ἕνα, κἂν καὶ μὲ τὸν ἄλλο τρόπο,
θᾶχῃ τώρα τὸ Ταμεῖο νὰ πληρώνῃ δίχως κόπο.

'Υστερ' ἀπὸ δὴν πολέμους ποῦ νὰ βροῦμε νέους πόρους;
ζήτω ζήτω τῶν Συμμάχων, ποῦ μᾶς δίνουν μπάμπη [ντόρους,
Τώρα πιά θὰ πληρωθοῦμε,
τώρα πιά θὰ μπαλοθοῦμε,
μέγας ἐνθουσιασμός.

Δὲδ' στὸ λάδι, δὲδ' στὸ ξύδι,
νά σου καὶ τοῦ Διομήδη
ὁ Προῦπολογισμός.

Πάει κάθε συμφορὰ μας...
γεῖα χαρά του, γεῖα χαρά μας.
Θὰ κυττοῦμε τὴν Ἑλλάδα μ' ἕνα χοντροκοίλαρο,
ὅλοι μὲ τὸ Κεντρικὸ της, ὅλοι μὲ τὴν Πύλαρο.

'Ο Προῦπολογισμὸς τοῦ κυρίου Διομήδη
χορηγεῖ πρὸς τὴν Πατρίδα
μιὰν θετικὴν ἐλπίδα
πῶς δὲν θᾶχῃ τοῦ λοιποῦ' στὴν κοιλά της κεραμίδι.

Βεβαίονε: πῶς ὑπάρχει μὲς' στὸ κράτος εὐρωστία
κι' ὅλοι θάχουνε νὰ τρῶνε,
καὶ μὴν τὰ θαρρῆς ἀστεῖα,
Περικλέτο φαμφαρόνε.

Τι μηνύματα χαρᾶς,
ποῦ καθένας φουκαρᾶς
θὰ τεντώσῃ τὸ ρουθόνη.

Ζήτω καὶ τοῦ Διομήδη,
ποῦ τὸν λένε κι' Ἀρχιμήδη,
ποῦ τὸν λένε καὶ Πιτσούνη.

'Αν καὶ νέος, σὰν πολλοὺς
δὲν πλανᾶται μὲ χιμαίρας
ἐλαφρᾶς νεότητος.

Κι' ὅλο' βρίσκει πακτωλὸς
'στὰς κρισίμους τὰς ἡμέρας
τῆς οὐδετερότητος.

Κι' εἶπα, Περικλῆ, κι' ἐγὼ,
ποῦ πολλὰ μωρολογῶ:
ἡ Πατρίς ἡ διπλασία σὲ χρυσάφι βούτησε,
εἶχεν κιόλα, βρῆκεν κιόλα καὶ μυριομπλούτισε.

Καὶ τῶν' συμμάχων ὁ παρᾶς θὰ τὴν ἐνδυναμώσῃ,
ἀλλὰ κι' ὁ νέος πακτωλὸς τοῦ ντόπιου θησαυροῦ,
γιὰ τοῦτο τώρα φαίνεται, φωνάζουνε καμπόσοι,
κατὰ τὸ δὴ' λεγόμενον πρώτη σκορπαλευροῦ.



Πόλεμος τοῦ Λευτέρη
μὲ τὸ βαρὺ τὸ χέρι.

Ἐνῶ καθένας μαίνεται,
ἐνῶ τὸ πᾶν λυμαίνεται
φρικτὴ πολέμου λύσσα.

Κι' ἐκτὸς τῶν ἄλλων τῶν κακῶν
καὶ φάλαγγες Αὐστριακῶν
τραβοῦν κατὰ τὴν Νύσσα.

Ἐνῶ πολέμους τραγουδῶ
ἀνάδει πόλεμος κι' ἐδῶ.
Πόλεμος, λέει καθεμὶὰ πολύξερη φαλάκρα,

δὲν βασιλεύει σὰν καὶ πρὶν οὐδετερότητος ἄκρα,
καὶ ὁ κύριος Πρωθυπουργὸς ἀνάμεστος ἀλκή
ἐκίρυνε τὸν πόλεμον κατὰ τῆς Ἑθνικῆς.

Βρὲ τί μου λέτε;... μάλιστα, πόλεμος κι' ἐδῶ πέρα
μὲς' στῆς οὐδετερότητος τὴν ἀγαστὴν μητέρα.
Βρὲ τί μου λέτε;... μάλιστα, πόλεμος ἐξερράγη,
καὶ μπε μπε μπε βελάζουνε χορτάτης στρουγγας τράγοι.

Μήνις τοῦ Καθούρ ἔβητα
'ἔσπασε' στὸν Ἑταῖα.

καὶ σὺν ἄλλος Δὸν Κισσῶτος μὲ τὸν Σάντισο Διομήδη
τοῦ ῥιχτήκαν ἄρον ἄρον νὰ τοῦ στρίψουν τὸ καρδύδι.

Σὺν τὸν πιάσουν τὰ μπουρίνια ποῖος ἐμπρός του θὰ σω-
μάρς, ἀκράτητοι σὺν Ρουῖσοι [07];
μέσ' στὴν Τράπεζα γιουροῦσι,
τίποτα νὰ μὴ σταθῇ.

Πίσω, τοῦφαγε τὸ μάτι... τὴν Διοίκησι παραίτα
καὶ τὴν Τράπεζα χαιρέτα.
Ἐπὶ θυμό του ποῦρι ποῦρι
τοῦτον βρῆκε κελεποῦρι,
καὶ τοῦ γίνηκε τσιμποῦρι.

Τοῦ Πρωθυπουργοῦ τοῦ πάνυ,
παντοκράτορος τσοπάνη,
ποῦ καθεὶς τὸν ἔχ' ὕμνήσει,
τοῦχει φαίνεται καπνίσει
τὸν Κοτζάμπαση νὰ κάνη.

Καὶ τὸ κοπάδι τραγουδεῖ, καὶ τὸ κοπάδι λέει:
ὁ κύριος Διοικητὴς τὴν μοῖρα του νὰ κλαίη.
Τὸ μένος τοῦ τσοπάνη μας σὲ τοῦτον θὰ ξεσπάσῃ
πρὸς χάριν τῆς Πατρίδος,
ἔτυχε νάναι κι' ἀδελφὸς ἐκείνου τοῦ Θανάση,
τοῦ βουλευτοῦ Λοκρίδος.

Τὸν τσοπάνη μας αἰνεῖτε,
τοῦτος θέλησις μονάχη
καὶ πυγμὴ κυριαρχοῦσα.

Τὸν Κρητικὰ προσκυνεῖτε,
κι' ὅποιον ἔχει ἔσθ' στομάχι
κλάψε τον, καὶ μὲν Μοῦσα.

Ἀηδονόστομος καὶ νῦν ὡς πάλαι
τοῦ Βενιζέλαρου τὴν μῆνιν ψάλε,
ποῦ μετὰ τόσας δράσεις μεγάλας
κατ' ἄλλοφύλων ταραξιῶν
προσθέτει τώρα καὶ νέας ἄλλας
κατ' ὁμοφύλων Εὐταξιῶν.



Ὁ τῶν Οἰκονομικῶν σ' ἓνα πλῆθος ποντικῶν.

Καλοὶ μου ποντικοί,
σύρτε νὰ σᾶς χαρῶ
καὶ μέσ' στὴν Ἐθνικὴ
νὰ στήσετε χορό.

Ἐδῶ πῶς κατοικεῖτε τὸ ξέρω πρὸ πολλοῦ,
κι' εἶναι καιρὸς νομίζω νὰ πᾶτε πιά κι' ἄλλου.
Ἀκούσετε τοῦ κράτους τὸν δυνατὸ Κρητικάρο,
ποῦ πάντοτε μὲ τοῦτον μεγάλο ρόλο θάπαιζα,
καὶ κάθε ποντικᾶκι προτρέπω καὶ ποντίκαρο
τὸ Κεντρικὸ ν' ἀφήσῃ καὶ νὰ χωθῇ στὴν Τράπεζα.

Τέτοια τῆς Ἀνορθώσεως φωνάζει μιὰ φωνή:
χωρὶς νὰ λέτε γιάντα

ἐμπρός ἐμπρός στὴν Τράπεζα, καὶ τούτῃ νὰ γενῇ
δική μας κατὰ πάντα.

Ἐμπρός καὶ σεῖς στὴν Τράπεζα μ' ἐμένα τὸ ξεφτέρι,
δέον τὸ κράτος καὶ σ' αὐτὴν νὰ βάλῃ τὴν χεῖρα,
δέον ν' ἀλλάξουν, ποντικοί,
τὰ πρόψη καθεστῶτα,
κι' ἄλλη νὰ κάνουν Ἐθνικὴ
μὲ τὰ δικά μας φῶτα.

Πάρτε με τώρα κι' ἀπ' ἐμπρός, πάρτε με κι' ἀπ' ὀπίσω,
ἀνάγκη καὶ στὴν Ἐθνικὴ νὰ σᾶς μετακομίσω.
Ἄς γίνη κάθε δόντι σας μαχαίρι καὶ πηροῦνι,
τὸ μένειν διαρκῶς ἐδῶ μοῦ φαίνεται βλακεία...
μὰ τὰ ποντίκια σύμφωνα φωνάζουν στὸν Πιτσούνη
ὅτι δὲν ἔχουνε σκοπὸ ν' ἀλλάξουν κατοικία.